

Nr 766

Av herrar **Magnusson** i Borås och **Stenberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 113, med förslag till lag om fortsatt giltighet av lagen den 3 juni 1949 (nr 314) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv, m. m.

(Lika lydande med motion nr 648 i Första kammaren)

I proposition nr 113 hemställer Kungl. Maj:t att giltighetstiden för lagen om bankaktiebolags kassareserv förlänges ytterligare ett år till den 1 juli 1962 samt att ränteregleringslagen likaledes förlänges till samma datum. Båda lagarna har karaktär av beredskapslagstiftning.

Lagen om kassareserv

Variationer i kraven på bankernas kassareservhållning är ett penningpolitiskt medel som kan utnyttjas i vissa lägen. Detta medel bör ses som ett komplement till andra åtgärder inom den penningvårdande politiken, vars grund måste vara en efter skiftande lägen avpassad kredit-, penning- och räntepolitik. Den beredskapslagstiftning om kassareserver för vilken Kungl. Maj:t nu anhåller om fortsatt giltighet innehåller bestämmelsen att maximikravet på kassareserv skall kunna bestämmas till 45 % av bankens kassakrävande förbindelser. Eftersom detta överensstämmer med den kompromiss i ämnet som biträdades förra året, avstår vi från att ställa särskilt yrkande. Vi förutsätter att vid en tillämpning av lagstiftningen kassareservkraven kommer att på lämpligt sätt anpassas efter det rådande läget och skilda bankers förhållanden.

Ränteregleringslagen

Vad därefter angår förslaget om förlängd giltighetstid för ränteregleringslagen vill vi erinra om den hårda kritik som denna lagstiftning blev utsatt för under remissbehandlingen vid lagens tillkomst hösten 1951. Den avstyrktes vid detta tillfälle även av lagrådet. Det är uppenbart, att om lagstiftningen skulle tillämpas skulle den verka mycket störande på kreditmarknaden och i avsevärd omfattning försvåra dess normala funktionsrätt.

Det må vidare erinras om att ränteregleringslagen ingick i en tidigare från regeringens sida förd penningpolitik som senare i allt väsentligt övergivits. Vid sådant förhållande framstår det som fullständigt överflödigt att förlänga denna i och för sig tvivelaktiga lagstiftningsprodukt.

Med hänsyn till det anförda får vi föreslå,

att riksdagen måtte avslå det i proposition nr 113 framlagda förslaget om ytterligare förlängning av ränteregleringslagen.

Stockholm den 14 april 1961

Tage Magnusson

i Borås

N. Stenberg